

JAUME BARTUMEU CASSANY
President de Progressistes-SDP

Qüestions pendents

Cal traçar una via, precisar el perquè, el què i el com

Hem de constatar, per lamentar-ho, la impossibilitat d'arribar a acords d'Estat entre el Govern i la resta de forces polítiques representades al Consell General.

Haviem volgut creure que el debat d'orientació política, que es va mantenir al Consell General el passat mes de setembre, servís perquè, uns i altres, agafessin consciència de la gravetat de la situació i fessin l'esforç d'acostar posicions.

Doncs no, tothom es va quedar amb un pam de nas en veure que el debat de l'orientació política del país perdia el temps en la possible transcripció d'un document polític d'un altre país en la intervenció d'un president de grup parlamentari. Allí es va acabar el debat! Les qüestions importants van romandre allí on fa temps que hi són: al racó de les qüestions pendents.

Mentrestant, el clam dels comuns contra l'import de les transferències ordenades pel ministeri de Finances ens recorda que la clarificació del finançament comunal, derivat de les transferències del pressupost de l'Estat, fa anys que es podreix en algunes golfes.

El país no pot viure amb aquesta incertesa de futur i aquesta inseguretat, que al capdavall esdevé inseguretat jurídica i per això els comuns s'han vist obligats a interposar un recurs administratiu.

Canviar el sistema públic de pensions, que tothom vol reformar, està generant de moment moltes compareixences

d'experts d'una banda i l'altra al Consell General però ben pocs consensos.

I la negociació en curs a Brussel·les d'un acord d'associació amb la Unió Europea està empantanegada.

Dissabte passat, en el debat que vam mantenir en l'Assemblea General de Progressistes-SDP sobre l'estat de la negociació de l'acord amb la Unió Europea, vam arribar a la conclusió que convindria concloure les negociacions al més aviat possible i de manera compartida per totes les forces polítiques i els agents socials, en una òptica de positiva aportació a l'interès general

El país no pot viure amb aquesta incertesa de futur i aquesta inseguretat

del país. Un país que necessita transformar-se i revisar el propi model legislatiu.

Un país, el nostre, que està encarant l'acord amb la Unió Europea junt amb dos altres petits estats que, com nosaltres, han comprovat amb la pandèmia com és de fonamental no quedar-se sol.

Podem admetre que el Brexit, les eleccions al Parlament Europeu i la pandèmia hagin endarrerit la ronda negociadora amb la Comissió Europea, però ara caldria canviar el pas.

Penso que el país necessita una brúixola estratègica. Cal ur-

gentment traçar una via, precisar el perquè, el què i el com.

Algú hauria de trencar la tendència, habitual en aquesta legislatura, de donar prioritat a les discussions conceptuals i formals, escapant-se així de la tasca més difícil, que hauria de ser reforçar la capacitat d'acció concreta. No cal dir que sempre és més fàcil parlar –i anar formulant desacords– en termes abstractes que no pas actuar i posar-se d'acord sobre la manera de fer les coses en termes concrets.

No ens podem permetre continuar amb aquesta actitud.

Per fugir del negativisme i avançar cal, però, una ferma voluntat política, sense la qual no hi ha res a fer. I una eficàcia operativa, sense la qual tot és inútil.

La necessitat d'actuar, d'anar per feina, és urgent. Totes les amenaces amb les quals Andorra està enfrontada s'intensifiquen i la capacitat de l'actual coalició de Govern per a encarar-les és insuficient, i a més, està en declivi perquè pensen tothora en les properes eleccions.

El moment polític actual és de ben segur un dels més anguijants i perillosos que hem conegut d'ençà de l'aprovació, l'any 1993, de la Constitució.

Hi ha hagut altres moments difícils, en aquests vint-i-vuit anys, però aquesta vegada estem davant d'una crisi de la democràcia andorrana, d'una crisi d'identitat institucional i d'una manca de perspectives clares.

Caldria resoldre les qüestions pendents.